

Megigazulás

Az igaz két értelme: 1. őszinte, nem hamis.

2. A valósághoz alkalmazkodik, igazságos.

A megigazulásban az utóbbi fordul elő. Isten előtt igazságos, törvényét nem hágja át. „*Dikaion*” görög szó; „*dikaiosztai*” = igazságosnak bizonyul. Istenre is alkalmazza e szót a Biblia, Jézusra is, de általában az emberekre használja. Tehát megigazulni = kiderül az illetőről, hogy igazságos. Másik magyar szó: jogos.

Mert ami Isten törvényéhez nem alkalmazkodik, annak nincs létjoga. Azt az erkölcsi rendet, amelyhez Isten alkalmazkodik, jognak nevezzük. Van természeti jog, és csinált jog. Ha emberek gallyat gyűjtenek, a természeti jog ellen vétének. Az ember tudja, hogy e világban rendnek kell lenni. Ha az isteni rendtől eltér az emberek által csinált rend, akkor a csinált jog hamis és lázadásnak számít. Ha nem egyes osztályok érdekeit szolgálják a törvények, akkor áldás. Az elégedetlenség melegágya az isteni rendtől eltérő jogalkotás. Az államban azért van mindig valami tisztátalan. Ami Istentől eltérő, magában hordja a pusztulást, ítéletet.

Az állam mindjobban eltér az isteni rendtől, és mindig több benne az, ami Isten ítéletét magára vonja. Az utolsó állam feje a veszedelem fia (II.Thessz. 2).

Az ilyen államrendek mind a veszedelembe viszik az embereket. Minden emberi alkotás, amely szemben áll Istennel, szétrombolódik (Dániel látása a szoborról; Jézus mondása: Akire ez esik rá, szétzúzatik). Ugyanezt az Isten ellen való lázadást hordozzák magukban azok az egyházak, amelyeket emberek alkottak. Miért kell az egyházat Jézus helyébe tenni? Miért azok ellen járnak el, akik az egyház ellen vétkeznek és nem azok ellen, akik Jézus ellen vétének? Az egyházak is magukban hordják a pusztulás csiréit. (Ézs. 53: 6). „*Mindnyájan eltévelyedtünk, ki-ki a saját útjára tért.*” Ez a végső állapot, amikor mindenki a saját külön útján jár. (anarchia, fejtelenség). Megigazulás = otthagyni a saját utat, az Isten elleni lázadást és beleilleszkedni az isteni rendbe. Az ember Istenhez alkalmazkodik. A leggyakoribb felfogás szerint az igazul meg, akinek Isten megbocsátja a bűneit és akit büntelennek jelent ki. A megigazuláshoz csak hit kell. De hinni nem annyit jelent, hogy fejjel elfogadni, hanem rábízni magát Istenre. Amikor magam Istenre hagyom, akkor beleilleszkedem az isteni rendbe. A szív tisztasága nem jelenti még a lélek tisztaságát. A lelkemből csak igen kis részt látok a szívemmel. Azt, ami a tudatomban van. Az ember nem ura lelkének, de szívének ura /a tudattal/. De az igen kis része a lelkemnek. De ha tudatommal Istenre bízom magamat, akkor jó úton vagyok. Az Isten dolga, hogy a többit elvégezze és lelkemre is kiterjessze; ez a megszentelődés. Ez a végcél. Tehát két megigazulás van: a szív megigazulása, amikor hisz az ember, és a lélek megigazulása - a megszentelődés.

„*Csia Lajos - feljavított kézírata.*”